
AKBABA
Mein Kampf
Kampf
"Mayın Kamp„ ın son sayfası

HAFTANIN SEÇME KARİKATÜRLERİ

Yeni yıla girerken..

Hitler'in sesi — Harb bu yıl da bitmiyecek...
Vurguncu — Heil Hitler !.. *—Cumhuriyet—*

Giren — Bir senede dünya seni bu hale koydu ha?..
Çıkan — O bir şey değil oğul, ben bir senede dünyayı ne hale koydum, gir de gör !... *—Cumhuriyet—*

Yapı ve Kredi Bankası A. Ş.

1 — Ev sahibi olacak kadar birikmiş parası bulunmıyanları ev sahibi etmek için para toplamağa teşvik eder.

Ev edinmek için para toplayanlara yardım eder. Bu hesaplar için hususî ve müsait faizler yürütür.

★

2 — Aile tasarruflarının genişlemesi için çalışır ve fedakârlıklar yapar.

★

3 — Bankacılık işlerinde

Tüccarlarımıza
Sanayicilerimize
İş adamlarımıza
geniş ölçüde
hizmet eder.

Yeni yıl — Geldik amma, konacak yer neresi ? *—Yeni Sabah—*

AKBABA

Perşembe günleri çıkar, siyasî mizah mecmuası

11 Ocak, 1945 — Perşembe

AKBABA

Yıl: 23 Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Yusuf Ziya Ortaç Sayı: 88

HER HAFTA:

Sığamıyoruz

Eskiden kıtalara sığamazdık. Ünlü bir Türk cihangirinin — uçağın icadından yüz yıllarca evvel — kılıncına dayanıp:

— Dünya ne kadar küçükmüş!

Dediğini hepimiz tarihte okumuştuk. Avrupa bizim, Asya bizim, Afrika bizimdi.

Osmanlı İmparatorluğunun terekesinden kaç devlet çıktı, hiç saydınız mı?

Şimdi İstanbul, Yunan ve Bulgar sınırından bir öksürük boyu ötedir. Dünyaya sığamazken nereye sığdık!

Yalnız, dikkat ediyorum, gün geçtikçe, hudutlarımızın içine değil amma, binalarımızın içine sığamaz oluyoruz:

Eski Maarif Nezareti binasına Belediyemizin bir şubesi sığamıyor! Eski Dahiliye ve Hariciye Nezareti binasına İstanbul Defterdarlığı sığamıyor! Eski Nafia Nezareti Binasına Millî Eğitim Müdürlüğü sığamıyor! Eski Sadaret binasına İstanbul Valiliği sığamıyor!

Sığamıyoruz: Dostu, düşmanı hayran eden bir çok, bir çok, bir çok güzel, büyük, ileri ve bir çok, bir çok, bir çok çirkin, küçük, geri işlerimizle akıllara sığamıyoruz.

Yusuf Ziya Ortaç

— **Bana veeeer!..**

Sabiha Sertel — Aman yarabbi, şu memleketin haline bakın: Çocuklar uslu uslu mekteplerine gidiyorlar, işçiler sessiz sessiz fabrikalarına gidiyorlar, memurlar sakin sakin dairelerine gidiyorlar.. Böyle demokrasi mi olur!

ZURNADA PEŞREV

Basın Konferansında

Alo.. Alo.. Sayın dinleyiciler, Akbaba radyosunda röportajcı Görünmeyen Adam konuşuyor. Şimdi size Basın Birliği İstanbul bölgesinin genel kurul toplantısını anlatıyorum:

Eminönü Halkevi salonu her renkten gazetecilerle dolu. Sağda muvafıklar, solda münafıklar, ve ortada mecmuacılar yer almış.

Tam sekiz saat, kırk yedi dakika süren idare heyeti raporunu Hakkı Tarık Us şöylece hülâsa etti:

— Geçen yıl başardığımız işlerden en mühimi Basın Birliği binasını Beyoğlundan İstanbula taşımamızdır. Arkadaşlar bu binanın kaç yıldır bu tarafa gelemediğini bilirler.

Etem İzzet oturduğu yerden seslendi:

— Evet, az kalsın Babıâliye gelmeden Ankaraya gidip Ulus'a iltihak ediyordu!

Nizamettin Nazif bağırdı:

— Beyoğlu günahkâr muhittir de bina ondan ağırlaşmış, nakli güçleşmiştir.

Bu sırada sol tarafta bir kargaşalık oldu. Uzun süren rapor okunması Şükûfe Nihal Başarı bayıltmıştı. Eşref Şefik:

— Yahu doktor yok mu? Bir bayan nakavt oldu! diye seslenince Hafız Cemal Lokmanhekim hemen bir baş mübarek sarmısak alarak o tarafa seğirtti. Bayanı lâhzada ayılttı.

Beri tarafta kongre başkanı Nizamettin Nazife çıkışıyordu:

— Efendim, söz almadan konuşuyorsunuz. Böyle giderse kongremizin Etibbâ odası toplantısından farkı kalmayacak!

Nizamettin Nazif Tepedelenlioğlu tepesi atarak yerinden fırladı:

— Söz almak mı? İllâllah yahu! Neredeyse nefes almak için bile izin isteteceksiniz adama! Bu memlekette kelâm hürriyeti de yok mu?

Sol taraftaki sıralar arasından, ucunda küçük bir yumruk sıkılı, kolalı bir gömlek kolu uzandı:

— Hakkı var! Bu memlekette hürriyet yok! Söz söyletmiyorlar, ağzımıza ot tıkayorlar! Nedir o ellinci madde? Gazete kapamak da ne demek? Ancak faşist rejimlerinde gazete kapanır! Zaten başımızdaki idarecilerin hepsi faşist! Öyle olmasa bize de söz

söylemek hakkı verilirdi! Amma hürriyet yok ki...

Herkes susmuş, sahibi görünmiyen sesi dinliyordu. Başkan sordu:

— Söyliyecekleriniz bitti mi?

— Biter mi hiç? Sonunu yarınki baş makalemde okursunuz!

— Kimsiniz siz?

Peyami bağırdı:

— Tanıyamadınız mı? O işte, o!

Konuşanın Ahmet Emin olduğu anlaşılınca salonda bir gülüşme başladı. Yalman çelebi oturduğu koltuğun üzerine çıkarak nihayet göründü. O da bağırdı:

— Ne gülüyorsunuz?

Asım Us kahkahadan katılarak cevap verdi:

— İlâhi Emin bey, deminden beri hem avaz avaz bağırıyorsunuz, hem de söz söyletmiyorlar, diyorsunuz da ona gülüyoruz!

Bu sırada Sabiha Sertel söz aldı:

— Bay Yalman'ın teklifini reye koyalım ve kifayet-i müzakere kararı verelim..

Felek Burhan sordu:

— Ne imiş o teklif?

— Bu memlekette hürriyet olmadığı!

Felek Burhan, Başkana döndü:

— Ben de bayanın fikrindeyim. Reye müracaat edersek hem onlar boşuna gırtlak paralamamış olurlar, hem de biz zaman kazanırız!

Ekseriyetle hürriyet olduğuna karar verildi. Arkadaşların sorularına cevaplar verilmeğe başlandı. Etem İzzet sordu:

— Çalışanlarla çalıştıranlar arasında kontrat ve anlaşma şekilleri aranacaktı, ne oldu?

Hakkı Tarık da sordu:

— Ne sıfatla soruyorsunuz? Çalışan sıfatile mi, çalıştıran sıfatile mi?

— İki sıfatımla da soruyorum. Ben hem patronum, hem de fikir amelesiyim!

Hakkı Tarık cevap verdi:

— Meselenin hukukî şekli etraflıca tetkik edilmek üzere bir komisyona havale edildi. İstanbul fethinin beş yüzüncü yılına kadar bir çare bulunacağını ümidediyoruz!

Bundan sanra, eski Hava Kurumuna yerleşen yeni Basın Birliğinin gezilmesine gidildi:

Ortada, üstü gazete kâğıtlariyle örtülü bir masa ve tek şekerli birer fincan çay hazırlanmıştı.

Ziyafet sofrasının şeklini gören Doğan Nadi, paltosunun, ceketinin, yeleğinin ve pantalonunun bütün ceplerinden birer şişe çıkararak masanın üstüne dizdi ve mahmur bir sesle:

— Baylar, Bayanlar!..

Diye pek önemli bir monoloğa başladı ise de, neşir hakkını Tasvir namına Ziyad Ebüzziya aldığından Akbaba için not tutamadık!

Görünmiyen Adam

Gazetelerden: İranda isyan büyüyor!

Rusya — Ooooh, iyice ateş aldı artık... Gel keyfim gel!..

Hakaret

Doktor Cafer Tayyar, etibba odası hâdisesi dolayısiyle M. Kemal aleyhine hakaret dâvası açtı. Görülen dâvada, dâvacı:

— M. Kemal kendini Lâyüs'el addediyor!

Dedi. Bunun üzerine meşhur operator:

— Rica ederim bay yargıç, Lâyüs'el olsam şu anda burada ne işim var? Galiba Cafer Tayyar kendini nâ mes'ul şanıyor!

Demiş ve dâva bunun üzerine hakaret dâvası olarak görülmeğe başlanmıştır.

KAÇIRANLAR!

Profesör Fahrettin Kerime sorduk:

— Üsdat, harbin sinirler üstüne fena tesir ettiğini, kaçıranların çoğaldığını söylerler.. doğru mudur?

— Doğrudur!

— Peki, şu İngilterede kaçırılan son sistem uçak ta acaba böyle bir kaçırma hâdisesi midir?

Fahrettin Kerim tuhaf tuhaf yüzümüze baktıktan sonra:

— Ben, dedi, yeryüzünde kaçıranlarla meşgulüm, gök yüzündekilere karışmam!

Kazanc

— Hususî yağ fabrikaları günde birkaç bin lira kazanıyorlarmış..

— Tabiî kazanırlar, halkın yağını eritiyorlar bayım!

İskele

— Suadiye iskelesinin tamiri de nihayet bitmiş. Acaba koca yaz neden bitiremediler de kışın tamamladılar?

— İki sebepten: Hem geçen yaz izdihama mâni olmuşlar böylece, hem de gelecek yaza yepyeni bir iskele hazırlamışlar!

Plânlar

Şehrin imarı için on üç plân hazırlandı. Bunlar arasında 1953 de açılacak beynelmilel serginin plânı da varmış.

İstanbul fethinin beş yüzüncü yıl dönümüne 13 plânla hazırlanmak gibi uğursuz bir rakamın işe karışmasını bir yana bıraksak bile milletler arası sergide ne teşhir edilecek? Yıkılmış şehirlerin fotoğrafları mı? „Kanlı ustura„ lar "Varşova kasapları„ mı?

— Üstat, bu «balet» kelimesi de Türkçe midir acaba?
— Elbeeeet... Baksana: «bal» ve «et» ten mürekkep!..

SARAY

Avukat — Adalet Bakanı adalet sarayı yapılacağını müjdeliyor..

Öğretmen — Saraydan vaz geçtik ama, bize de bir kulübe yapan olsa çok sevineceğiz...

Avukat — Neden, sizin adaletle alâkanız mı var?

Öğretmen — Galiba hayır, ne bizim, ne bizimkilerin!

Bahçe

— Yedi çocuk bahçesi daha açılıyormuş..

— Ya... Sütninelerle ihtiyarlar yaşadı desene!

Atatürk'ün kusuru

Atatürk'ün ölüm yıl dönümünde, bütün gazeteler Ebedî Şefimizin hâtıralarına saygıyle dolu yazılarla çıktılar.

Ahmet Emin Yalman da, vaktiyle Mustafa Kemal'in huzurunda çekilmiş bir fotografı gazetesine basmış, bir de baş makale yazmıştı.

Vatan başmuharriri, makalesinde Atatürk'ten bahsederken, bu millî matem günündeki saygı vazifesini unutarak:

[Onun da birçok kusurları vardı!] diyordu...

Falih Rıfkı Atay, bir bu makaleyi okudu, bir de Atatürk'le beraber alınmış fotografa baktı:

— Evet, dedi, doğrudur, Mustafa Kemal'in de kusurları vardır. İşte bir tanesi de bu: Ahmet Emin'le beraber resminin çekilmesine müsaade etmek!

Kazanan

— Yahu, gazete okuyamadım, Bulgar seçimlerini kim kazandı?

— Rusya!

HOKKABAZLIK!

— Ne marifetli hokkabaz, değil mi?.. Küçücük bir şapkadan neler çıkarıyor...
— Benim kocam daha marifetli: Yüz lira maaştan bana beş bin liralık kürk çıkarıyor!

Dil Kurultayından bir sahne:

S. A. Dilemre — Uyduk dil-i divâneye, dil uydu hevâye!

Atom Gazeli

Atom ki şöhreti etrafa durmadan yayılır,
Duyunca ismini emperyalist olan bayılır!

Düşerse bir yere, yüzlerce mil civarında
Ölüm birerle değil hep biner biner sayılır.

Gürültüsiyle atom titretince dünyayı
Gümüşsuyu'ndaki Salih Murat dahi ayılır.

Ne Rusya Ardahan ister, ne Bulgaristan harb,
Tasavvuratı siyasiyeden hemen cayılır!

Denilse şimdi "Atom sırrı bizdedir, sakının!„
Muhalefet plânından vızır vızır kayılır.

Atom! Atom! Seni bir lâhzacık geçirse ele
Basında Ahmet Emin diktatör, kral sayılır!

Atomla ilgisi yoktur eğerçi Dehrî'nin,
Çıtır pıtır konuşan dilberâna pek bayılır!

Dehrî-i Zaman

KUTU

Şoför Salim Öngören nazik ve doğru bir insandı, Bu harbin ilk yıllarında öteki arkadaşlarının yapmadıklarını bırakmadıkları hilelerden, ihtikârlardan, dalaverelerden hiç birine baş vurmamış, hakkı ne ise namusiyle onu kazanmıştı.

Fakat bir gün, akşam üstü geç vakit.. tam arabayı garaja çekeceği sırada başını geriye çevirdi. Kanapenin üstünde tertemiz beyaz kâğıda sarılmış, telli pullu iplerle bağlanmış, dört köşe bir kutunun hafif hareketlerle zıplamakta olduğunu farketti. Birdenbire:

— Ha, evet, diye mırıldandı, onu unutan her halde son müşteri, o şık ve zarif hanım olacak.. Taksim meydanından geçerken arkadaşlarını görünce heyecanla arabayı durdurttu.. Öyle bir telâşla indi ki!.

Garaj tenha idi, yalnız araba temizleyici Memduh, sıra sıra dizilmiş taksilerin aralarında dolaşıyor, çamurlukları muayene ediyordu. Salim'in elindeki pakete gözü gidince arkadaşına bir lâf söylemiş olmak için:

— Oo, dedi, maşallah.. Bayan yaşadı yine.. her halde güzel bir hediye götürüyorsun..

Salim, hiç cevap vermedi, veremedi, sadece araba yıkayıcının yüzüne «hıhıhı!» diye gülmekle iktifa etti.

Sahi, Memduhun rasgele fırlattığı bu söz hiç te fena bir fikir değildi. Çoktan beri Senihanın gönlünü hoş etmemişti. Sanki, bir defa da hak yolundan ayrılsa ne çıkardı? Şimdi veyahut ertesi gün «seyrüsefer» e kadar git.. ifadeler ver, zabıtlar tuttur.. ne uzun şeydi bu.!

Amma, kutunun içinde karısının işine yarayacak bir şeyler var mıydı acaba? Sokağın köşesindeki elektrik lâmbasının altında şöyle bir ucundan kâğıdı açtı, kutunun kapağını kaldırdı: Oo.. fevkalâde ipekli çoraplar, danteller, kadife kordelâlar, neler de neler!..

Seniha, o eşyayı sedirin üstüne sıraladı, hafifçe geriye çekilip hayretle karışık bir gururla uzun uzun seyrettikten sonra birden kocasının boynuna atıldı:

— Bunlar hep benim için ha.. çok teşekkür ederim.. seni ne kadar sevdiğimi bilmezsin!.

* * *

Oh.. dünya varmış!. karısı, o ana kadar kendisini böyle kuvvetli, böyle coşkun öpmemişti. Demek, para sahibi olmak başka şeymiş!.

Seniha, derin bir tahsil, esaslı bir terbiye görmemiş olmakla beraber tabiat itibariyle daima şen ve zarifti. Fakat bu ipekli çoraplar, pahalı danteller, kadife kordelâlar onu sevincinden âdetâ çıldırttı. Hal ve tavrı ile birlikte kılığını, kıya-

fetini de onlara uydurmaya kalktı. Artık Salimden her gün bir hediye, hem de git gide daha iyisini, daha pahalısını bekliyor, tedarik edip getiremediği zamanlar surat asıyor, vır vır ediyor, kavga etmek için bahane arıyordu. Aradan iki üç ay geçmeden kaprisli, lüks düşkünü, şımarık, eskisinden bambaşka bir kadın olup çıkıvermişti.

Salim, isteklerini yerine getirmezse onu kaybedeceğini anlamıştı. Kazancını Senihanın israflarını tatmin edebilecek bir şekle sokmaktan başka bir çare yoktu. Artık, hilede, dalaverede, küstahlıkta arkadaşlarını bile geride bırakmıştı. Herkesten mutlaka fazla para istiyor, müşteri hesabına beklediği zaman taksimetreyi yumruklayarak alacağını bir kaç misline çıkarıyor, benzin çalıyor, patrona daima eksik kazanç gösteriyor, hiç bir zaman vereceğini tam ödemiyor, ona mütemadiyen borçlu kalıyordu. Buna rağmen Seniha yine memnun değildi.

Her atışmada, her çarpışma sonunda :

— Artık ben seninle yaşıyamam!.

Cümlesini tekrar ediyordu.

Salim, onu bâzan tatlılıkla ve yalvararak, bâzan vurup söverek yola getirmeğe çalışıyor, fakat hiç birinin faydasını göremiyordu. Ekseri akşamlar, evine döndüğü zaman karısını evde bulamıyor, Seniha neden sonra bir prenses kadar şık, pudra ve lâvanta kokuları içinde kapıdan içeriye giriyordu.

Salim, hayatında hiç yoktan, arabada bulduğu bir kutuyu sahibina teslim etmiyerek karısına hediye getirmiş olmak yüzünden uğradığı facianın acılığını ancak alkolün verebileceği teselli ile azaltmağa çalışıyor, içiyor, içiyordu. Nihayet, bir gece sabaha kadar Seniha eve dönmedi. Ondan sonra da hiç gözükmedi.

***

İstanbulun büyük caddelerinden, geniş meydanlarından gelip geçenler saçı sakalı birbirine karışmış, üstü başı perişan, boynunda rengi ve şekli kaybolmuş mukavva bir kutu asılı, boş ve mânasız bakışlı gözleri daima yerde garip bir sarhoşun homurdanarak dilendiğine dikkat etmişlerdir.

Bir gün onu sabahtan akşama kadar takibetmek zahmetine katlanacak olan bulunsa, mevsimine göre kürkler ve ipekler içinde genç bir kadının sık sık arabasını durdurup şoföriyle zavallının kutusuna bir takım kâğıt paralar attığını da görürler.

A. Hidayet Reel

Balkanlarda serbes seçim!

KIŞ SAYISI

AKBABA

Bekleyiniz: Ümidinizde aldanmıyacaksınız. En güzel karikatürleri, en sevdiğiniz imzaları, en zarif, en ince yazıları, büyük ve titiz bir zevkle hazırlanan :

AKBABA

nın kış sayısında bir araya toplanmış bulacaksınız. Kış sayısı. size uzun kış gecelerini tatlı bir neşe içinde geçirtecektir

Meğer Sevmek

Tefrika No. 5

Yazan : A. H. Reel

Tahminlerinin, düşüncelerinin çok kısmı doğuşuna, annesine ve babasına aitti. Nerede dünyaya gelmişti, annesi, babası kimdi? Bunlara dair katî hiç bir şey bilmiyordu. Vakıa, kendisine etrafındakiler bir sürü şeyler anlatıyorlardı amma, onlardan hangileri gerçek, hangileri uydurma olduğunu ayırdedemiyordu. Belki hepsi hakikat, belki de hepsi yalandı. Hüsnü efendinin kızı Selma bir bahçede saklambaç oynarlarken çıkardığı mızıkcılığa Maviş'in itiraz etmesine kızmış:

— Haydi oradan piç kurusu, demişti, anan belli değil, baban belli değil.. hem evimizde yiyip içiyor, yatıp kalkıyorsun.. hem de bana çalım satmaya kalkışıyorsun!.

Maviş, hassas ruhunda ötedenberi işlemekte olan yarayı birdenbire deşen bu acı hakarete hiç bir cevap vermemiş, yüzünü, bir ağaca dayadığı kolunun üzerine kapayarak hüngür hüngür ağlamaya koyulmuştu. Bir taraftan hıçkırıyor, bir taraftan küçücük akliyle hayatını çerçeveliyen muammayı çözmeğe çalışıyordu. Kimdi, kimin nesiydi? Onu buraya getirip bırakmış olan, arada sırada gelip yoklıyan Faik beyin kedisine alâkası neden ileri geliyordu?

Maviş, o günden itibaren daha dalgın, daha vahşi, daha mahzun bir çocuk olmaya başladı. Kalbinde, tabiatın yaratıp senelerin filizlendirdiği sevgi sarmaşığı dolanacak bir mahlûk bulamadığı için git gide fırdolayı kendi üzerine kıvrılıyor, bunun neticesi daima yalnız, tek başına kalmak istiyordu. Dadısı ara sıra onu bu dalgınlıktan kurtarmaya, meşgul etmeğe çalışıyor, muvaffak olamayınca kayıtsızlığa, ümitsizliğe düşüyor.

— Aman bu da ne tuhaf çocuk diyor, kendi evlâtlarımla uğraşamazken onu da ne diye başıma aldım bilmem.. ah.. şu.. yoksulluk, fıkaralık yok mu? Bütün dertler, sıkıntılar oradan geliyor!.

İşte, bu tarzda büyüyen yavrucak, birdenbire şimdiye kadar tamamiyle yabancı olduğu bir muhite düşmüş, hiç görmediği, yalnız masallarda işittiklerini andıran bir şatafat, bir lüks içine düşmüştü. Fakat ne var ki, buradaki insanlar da ona göre dadısının evindekilerden pek farklı değildi. Hattâ yukarıdan bakmak, büyüklük satmak bakımından onları aratacak bir soğukluk gösteriyorlardı. Hele herkesten fazla azametli, boğuk ve kalınca sesiyle herkesten yüksek ve hâkimane konuşan ihtiyar kadın ona pek antipatik gelmişti, Önünde ve dışarıda söylenen sözlerin hepsini işitmiş ve anlamıştı. İçlerinde yalnız bastonuna dayanarak dolaşan o hasta adam kendisine acımış ve sevgi gösterir gibi olmuştu. Ötekilerin hepsi ona terbiye edilecek bir maymun yavrusu gibi bakmışlar, «sefil annesine benzememesi için küçükten çalışmaya alışmasını ve ileride hayatını kazanmaya yarayacak bir iş, bir meslek sahibi olmasını arzu etmişlerdi. «sefil» kelimesinin mânaca derinliğine pek nüfuz edememişti ama, ihtiyar kadının ağzından çıkış tarzına göre herhalde kötü bir şey olduğu ilk işitilişte kulağa çarpıyordu. Annesinin böyle hor görülen bir kadın olması Maviş'in ruhunu eziyor, kalbini parçalıyordu.

Küçük kız yatakta yarı beline kadar doğrulmuş, etrafına bakıyordu. Katina'nın yatağı boş ve darmadağınıktı. Herhalde çoktan kalkmış olacaktı. Tam karşısına tesadüf eden tahta dolabın endam aynasında hayalini gördü. Saçları omuzlarının üstüne intizamsız düşmüştü. Gözleri sabah mahmurluğundan ziyade derin endişelerin tesiri altında süzgün ve üzgündü. Fakat Katina biraz sonra kapıdan başını uzatıp onu aşağıda kahvaltı etmeğe çağırdığı vakit haşin bir tavır takınmış ve acı acı haykırmıştı :

— Vire kalk artık.. Sabahlara kadar leş gibi uyumuşsun.. Sen de burada bir madamsın, yoksa matmezel.. Biz çalışacağız, sen keyf edeceksin.. Haydi aşağıda gel de ziflen.. Ahçı bulaşıkları yıkayacak.. Çabuk ol vire!.

Acele ile yüzünü yıkarken lâvabonun üstüne uzatılmış cam raftaki tarak gözüne ilişti. Ona önce dokunmakta tereddüt etti. Fakat, kimse onunla meşgul olmamış, kendisine ne havlu, ne tarak, hiçbir şey vermemişlerdi. Elbette rasgeleni, elinin altına düşeni kullanacaktı. Burası dadısınınki gibi bir fukara evi değildi ki!

Yüzü tertemiz, sarı saçları taranmış, mavi gözleri pırıl pırıl fakat üzerinde dünkü o partal elbise, ayaklarında yırtık kunduralar mutfağa indi. Daha henüz ahçı Yusuf ağa ayrı ayrı kahvaltı tepsileri hazırlamak için şişman göbeğini oynatarak dolaşıyor, ağzına hiç durmadan ekmek, peynir, reçel ortada ne varsa onlardan atıyor, ablak suratında gülümsemeler birbirlerini kovalıyordu.

Sırım gibi ince vücutlu, uzun burunlu, kuş yüzlü bahçıvan Recep, geniş nefeslerle çektiği sigarasının dumanlarını ocaktan yana üflüyordu. Katina, onu kapının yanındaki zerzevat ayıklama masasının önündeki arkalıksız iskemleye oturtduktan sonra Yusuf ağaya dönerek ve gülmekten kırılarak :

— Ahçı başı, dedi, vir su küçük kontese bir seyler.. amma ne kontes.. vıre, postelene, nasıl söylersiniz.. çingene kontes.. su kılıkta kıyafette bir bakınız.. amma ondaki fiyaka hiç birimizde yok!.

Maviş, bu sözleri işitmiyormuş, kendisinden bahsedildiğini farketmiyormuş gibi önüne bakıyor, aynı zamanda kaçamak nazarlarla da etrafı tetkik etmekten geri kalmıyordu. Burası, mutfaktan ziyade geniş bir odayı andırıyordu. Duvarlar ve yerler bembeyaz çinilerle döşenmişti, kablar muntazam, sıra sıra yerlerine asılmıştı. Ocakların etrafında hiç bir yemek ve kömür lekesi yoktu. Küçük kız, şimdiye kadar böyle bir mutfak görmemişti. Onun için bu manzara biraz gözlerini oyalamış ve hakkında söylenen sözlere fazla ehemmiyet vermemesini sağlamıştı. Yoksa, hüngür hüngür ağlayarak yerinden fırlayacak :

— Ekmeğinize de, yemeğinize de, hanımlarınıza da, afendilerinize de, size de lânet olsun! diyerek kaçıp gidecekti. Amma, bir taraftan da gerçekten karnı açtı. Buradan kaçarsa ona kim yiyecek, içecek verecekti; Tekrar Hüsnü efendinin evine dönebilirdi, amma, orası çok uzaktı.. yolu bilmiyordu ki.. Ah, dadısı ölmeliydi.. bu koca berhaneden o küçük bahçeli ev çok daha rahat, çok daha şirindi.

O günden sonra da bütün hizmetçiler, ahçı ve yamakları Maviş'le eğlenmekten, alay etmekten geri kalmadılar. Tâ merakları, hevesleri geçinceye kadar!

Bunlar arasında yalnız, sarılık olmuş kadar uçuk renkli mâsum yüziyle Maide kalfa Maviş'in tarafını tutuyor, kendisinin hazır bulunduğu meclislerde ona kimsenin takılmasına meydan bırakmıyordu. Bu duygunun yarısı kendi ruhundan, kendi bağrından kopup geliyorsa, yarısı da belki efendisinin, Lemi beyin telkinleri yüzündendi. Köşkte Maviş'in bu hasta adamdan daha küçük ve daha kuvvetli bir hâmisi yoktu. O hafta üst üste misafir hücumu devam etti. Pazartesi akşamından başlayan akının ardı arkası kesilmedi. İstanbuldan, Boğazdan, Adadan.. günü birliğine, gece yatısına..

Ahçı Yusuf ağa, yemek yetiştirmek için durmadan dinlenmeden çalışıyor, alnında toplanan ter damlalarının tencerelerin içine damlamamasını sağlamak gayesiyle beyaz keten çaketinin kolunu ikide bir yüzünden geçiriyor, artık göbeği hop hop oynamak, dudakları yılışık tebessümlerle genişlemek şöyle dursun, yanına varılmıyor, kendisine ulu orta lâkırdı söylenmiyordu. Aksini yapanları hemen tersleyiveriyordu.

(Arkası var)